

Škola budoucnosti z mého pohledu

Jan Čapek

Jednou jsem si řekl, že bych se svými vnoučaty mohl navštívit svoji bývalou základní školu, kam jsem chodil před šedesáti lety. Šel jsem k hlavním dveřím a musel jsem zazvonit, protože skener obličeje, který žákům umožňoval se dostat dovnitř, by mě nerozpoznal. Vešel jsem tedy dovnitř a viděl jsem, že škola je pořád ve stejném tvaru. Hlavní chodba byla jinak vymalovaná a místo plakátů byly všude digitální reklamy na akce škol a školní pomůcky. Šel jsem se podívat na první pavilon a místo šaten byly skříňky pro žáky. Ve třídách se změnilo to, že místo tabule byl velký tablet, na který se psalo prstem. Změnily se také lavice a židle-židle byla pohodlnější a v lavici byl zabudovaný tablet kvůli kalkulačce. Šel jsem se podívat dál chodbou na druhý pavilon, kde bylo všechno stejné jako na předchozím. Navštívil jsem svou bývalou třídu, kde zrovna nikdo nebyl. Sedl jsem si do lavice a začal vzpomínat na skvělé lidi a situace, které jsem tu zažil. Začal jsem plakat a vnoučata se mě ptala, co mi je. Řekl jsem jim, ať si základní školu co nejvíce užijou, že na to taky jednou budou vzpomínat s brekem. Řekl jsem si, že se půjdu podívat ještě do tělocvičny, která byla mnohem větší než za mých mladých let. Byla tam velká tribuna, protože se tu koná asi hodně sportovních událostí. Malý venkovní plácek vedle tělocvičny už tam nebyl, ale místo něj tam byl atletický ovál, který měl asi 400 metrů. Bufet už jsem neobjevil, místo něj byly automaty na jídlo a pití. Aula a dílna se moc nezměnily. Jako poslední jsem navštívil ještě jídelnu. Místo pultů byly várnice a tácy, kde byla na výběr tři jídla, která si mohl každý nandat. Kuchařky doplňovaly várnice a tácy. Ze školy jsem odešel a vzpomínal na učitele, kteří mě kdysi učili. Bohužel jsem už na škole žádného nepotkal...